

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Vinařství Mutěnice, s.r.o.**, se sídlem Údolní 1174, Mutěnice, zastoupený Mgr. Hanou Hřebenářovou, advokátkou se sídlem Jaselská 14, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2016, č.j. 3975-3/2016-900000-302,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 15.2.2016, č.j. 3975-3/2016-900000-302, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Hany Hřebenářové, advokátky se sídlem Jaselská 14, Brno.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2016, č.j. 3975-3/2016-900000-302, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 19.11.2015, sp.zn. 25348701/002/26678, č.j. 26678-19/2015-530000-11.

I. Shrnutí podstaty věci

Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 19.11.2015, sp.zn. 25348701/002/26678, č.j. 26678-19/2015-530000-11 (dále jen „rozhodnutí celního úřadu“), podle § 43m odst. 2 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobci zrušil z moci úřední povolení pro opakované přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně ze dne 30.4.2013, č.j. 55979-3/2013-530000-11 (SEED ID: CZ0500929P002) (dále jen „povolení“), a současně zakázal žalobci přijímat v režimu podmíněného osvobození od daně ty vybrané výrobky, jejichž doprava byla zahájena po dni doručení rozhodnutí o zrušení povolení žalobce.

Celní úřad takto rozhodl v návaznosti na zjištění, že Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“) doměřil žalobci podle pomůcek daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011, a to na základě daňové kontroly zahájené u žalobce dne 18.12.2013. Žalobce v rámci daňové kontroly nesplnil povinnost stanovenou v § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), prokazovat všechny skutečnosti, které je daňový subjekt povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, v dodatečném daňovém tvrzení a v dalších podáních, a proto mu finanční úřad stanovil základ a výši daně podle pomůcek. Žalobce totiž nepředložil účetnictví; uvedl, že předmětné účetní doklady byly v průběhu jejich přepravy dne 17.12.2012 společně s vozidlem smluvního dopravce odcizeny. Tentýž den to řidič vozidla oznámil na Policii České republiky, která ve věci vedla spis pod č.j. KRPB-318706-1/TC-2012-060412. Doměření daně podle pomůcek posoudil celní úřad jako porušení § 43c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, neboť dovodil, že žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti dle § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, jelikož v posledních 3 letech porušil závažným způsobem daňové, celní nebo účetní předpisy.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že žalovaný pochybil, pokud neschopnost žalobce předložit finančnímu úřadu účetní doklady způsobenou vnějšími okolnostmi posoudil jako porušení § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Porušení daňového řádu žalobcem totiž nenaplnuje kritérium porušení daňových předpisů závažným způsobem. Závažnost porušení daňových předpisů je přitom nezbytným předpokladem pro závěr, že žalobce není spolehlivou osobou.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný blíže nezabýval naplněním § 43m odst. 3 zákona o spotřebních daních. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že porušil daňové předpisy v posledních třech letech. Jednání, kterým se žalobce dopustil porušení daňových předpisů, totiž nastalo již dne 17.12.2012, kdy mu byly odcizeny účetní doklady, nikoli až v době, kdy žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně podaného daňového tvrzení. Žalobce konečně považuje rozhodnutí celního úřadu za nepřezkoumatelné z důvodu absence správního uvážení. Tuto vadu podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí odstranit nemůže.

Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje ve shodě se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 68, § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí celního úřadu.

Podle § 102 daňového řádu rozhodnutí obsahuje označení správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru, označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena, lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby a datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak. V odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. V odůvodnění

rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.

V daném případě rozhodnutí celního úřadu obsahuje veškeré zákonem požadované formální náležitosti. Z jeho odůvodnění je také zcela zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení celní úřad rozhodnutí vydal, jaké skutečnosti jej k tomu vedly a jakými úvahami se přitom řídil. O skutečnosti, že žalobce rozhodnutí celního úřadu porozuměl, vypovídá i fakt, že jeho námitky obsažené v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu jsou *de facto* identické s žalobními námitkami proti napadenému rozhodnutí. Zdejší soud tak rozhodnutí celního úřadu za nepřezkoumatelné nepovažuje.

Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na to, že pokud by rozhodnutí celního úřadu bylo zatíženo nějakou vadou (např. nepřezkoumatelností), nelze přisvědčit názoru žalobce, že by byl narušen princip dvojinstančního rozhodování v řízení, jestliže by žalovaný napadeným rozhodnutím takovou vadu zhojil. Správní řízení totiž tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí. Vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze tak odstranit v řízení odvolacím (§ 116 odst. 1 písm. a/ daňového řádu). V tomto ohledu se hovoří o jednotnosti řízení a postup odvolacího orgánu spočívající ve zhojení vad rozhodnutí prvostupňového orgánu lze akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvojstupňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí žalobce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2003, č.j. 7 A 124/2000-39, ze dne 29.3.2016, č.j. 1 Afs 1/2016-38, nebo ze dne 26.3.2008, č.j. 9 As 64/2007-98). Nadto je žalobce oprávněn v žalobě uvést všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, tedy i důvody, které neuplatnil v odvolacím řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62).

Žalobce dále namítá, že nebylo naplněno kritérium závažnosti dle § 43m odst. 3 zákona o spotřebních daních.

Podle § 43m zákona o spotřebních daních zjistí-li správce daně, že nejsou splněny podmínky pro vydání povolení nebo podmínky potřebné pro správu daní stanovené v povolení, vyzve držitele povolení k jejich splnění ve správcem daně stanovené lhůtě, pokud povaha těchto podmínek toto splnění připouští a nehrozí nebezpečí z prodlení (odst. 1). Správce daně zruší povolení, pokud a) držitel povolení na výzvu správce daně nezajistí ve stanovené lhůtě splnění podmínek podle odstavce 1 nebo b) nejsou splněny podmínky podle odstavce 1, k jejichž splnění správce daně držitele povolení nevyzývá (odst. 2). Správce daně zruší povolení z důvodu nesplnění podmínek potřebných pro správu daní stanovených v povolení pouze tehdy, pokud se jedná o závažné nesplnění těchto podmínek (odst. 3).

Zákon tak rozlišuje dvě skupiny podmínek, jejichž nesplnění je důvodem pro zrušení povolení, a to 1) podmínky pro vydání povolení a 2) podmínky potřebné pro správu daní stanovené v povolení. Jak vyplývá z § 43m odst. 3 zákona o spotřebních daních, vztahuje se tento odstavec toliko na podmínky potřebné pro správu daní stanovené v povolení, tj. podmínky stanovené nad rámec podmínek explicitně

vymezených v zákoně. V posuzované věci však důvodem pro zrušení povolení žalobce bylo nesplnění podmínek pro vydání povolení, tedy podmínek explicitně zákonem stanovených v § 43c a násl. zákona o spotřebních daních. Předmětný § 43m odst. 3 zákona o spotřebních daních tak na posuzovanou věc nedopadá. Tato skutečnost je i důvodem, proč se žalovaný ani celní úřad ve svých rozhodnutích naplněním tohoto kritéria nezabývali. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

Žalobce dále namítá, že se porušení daňových předpisů dopustil v okamžiku odcizení účetních dokladů a nikoliv až při daňové kontrole, tedy před více než 3 lety, které požaduje § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních.

Podle citovaného ustanovení se pro účely tohoto zákona za spolehlivou považuje osoba, která v posledních 3 letech neporušila závažným způsobem daňové, celní nebo účetní předpisy.

Dle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu je daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Rozsah této povinnosti specifikuje § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

V posuzované věci není sporu o to, že žalobce tuto povinnost nesplnil a důkazní břemeno neunesl. Spornou je však otázka, zda k porušení povinnosti stanovené žalobci daňovým řádem došlo v okamžiku odcizení účetních dokladů nebo v okamžiku, kdy žalobce neunesl důkazní břemeno a nesplnil tak povinnost dle § 86 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 92 odst. 3 daňového řádu. Pro určení okamžiku, kdy došlo k porušení daňových předpisů, je nutné stanovit, kdy žalobci vyvstala povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Tento okamžik nastal v průběhu daňové kontroly, která byla zahájena dne 18.12.2013. Až v rámci daňové kontroly vznikla žalobci v souladu s § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Tuto povinnost žalobce nesplnil a tím se dopustil porušení daňových předpisů. Za okamžik porušení povinnosti dle daňových předpisů tedy nelze považovat den odcizení účetních dokladů, neboť touto skutečností ještě ze strany žalobce k porušení povinnosti dle § 86 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 92 odst. 3 daňového řádu nedošlo. Tříletá lhůta stanovená v § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních tak byla zachována.

Žalobce dále namítá, že nebylo naplněno kritérium závažnosti porušení daňových předpisů dle § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních.

Podle § 43c zákona o spotřebních daních jsou podmínkami pro vydání povolení spolehlivost, bezdlužnost, ekonomická stabilita, oprávnění provozovat živnost umožňující výkon činnosti související s povolením a skutečnost, že navrhovatel není v likvidaci nebo v úpadku.

Podle § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních se pro účely tohoto zákona za spolehlivou považuje osoba, která v posledních 3 letech neporušila závažným způsobem daňové, celní nebo účetní předpisy.

Žalovaný k této otázce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že posouzení toho, zda se jedná o závažné porušení či nikoli, je otázkou správního uvážení žalovaného, neboť tento pojem spadá do kategorie neurčitých právních pojmů. V zájmu zachování právní jistoty žadatelů a držitelů povolení, jednotnosti, objektivnosti a transparentnosti správního rozhodování vydal žalovaný jakožto správce daně nadřízený celním úřadům dle § 1 odst. 3 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), výklad § 43d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. V tomto výkladu je jako závažné porušení daňových předpisů uvedena právě situace, kdy osoba, u níž se test spolehlivosti provádí, porušila své zákonem stanovené povinnosti způsobem, který měl za následek vyměření daně podle pomůcek nebo doměření daně podle pomůcek oproti poslední známé dani. Podle žalovaného uvedenou situaci označuje za závažné porušení daňových zákonů i důvodová zpráva k zákonu o spotřebních daních.

Žalovaný dále uvádí, že v rámci odvolacího řízení oslovil finanční úřad se žádostí o stanovisko k daňové spolehlivosti žalobce. Finanční úřad ve vyjádření sdělil, že žalobce podmínku spolehlivosti nesplňuje; míru závažnosti porušení posoudil jako nízkou, neboť žalobce doměřenou daň zaplatil. Žalovaný se domnívá, že mu nepřísluší přezkoumávat nebo dokonce přehodnocovat stanovisko finančního úřadu ohledně daňové spolehlivosti. Podle žalovaného zákon o spotřebních daních není jediným předpisem, který používá pojem „závažné porušení daňových předpisů“, a v zájmu jednotnosti právního řádu není možné, aby byl tento pojem vykládán odlišným způsobem. Žalovaný rovněž uvádí, že pokud by sám vyhodnocoval míru závažnosti porušení daňových předpisů, dospěl by ke stejnému závěru (že je žalobce nespolehlivý), a to zejména s ohledem na rozdíl mezi daní tvrzenou a daní doměřenou a na opakování porušení.

Předně nelze přisvědčit názoru žalovaného, že není příslušným k přezkoumání či přehodnocení stanoviska finančního úřadu, pokud jde o otázku spolehlivosti žalobce dle § 43d zákona o spotřebních daních. Naopak k posouzení podmínek vedoucích ke zrušení povolení dle § 43m zákona o spotřební dani je v souladu s § 1 odst. 2 a § 8 odst. 1 písm. c) zákona o celní správě ve spojení s § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních příslušným právě žalovaný, resp. celní úřad, nikoli finanční úřad. Zákon přitom nevyžaduje, aby si celní úřad pro posouzení této otázky vyžadoval jakékoli vyjádření či stanovisko finančního úřadu. Nelze tedy dovozovat příslušnost finančního úřadu k posouzení toho, zda žalobce je či není spolehlivý. Tato úvaha přísluší pouze žalovanému, resp. celnímu úřadu. Navíc z vyjádření finančního úřadu ze dne 5.1.2016 vyplývá, že míra závažnosti žalobcova porušení byla hodnocena jako mírná, což ostatně uvádí i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Pokud se žalovaný dovolává svého výkladového stanoviska (kterým soud provedl důkaz) tak to - obdobně jako důvodová zpráva - obsahuje demonstrativní výčet skutečností, které jsou považovány za závažné porušení daňových, celních nebo

účetních předpisů. Podle jednoho z bodů (písm. c/) tohoto stanoviska je za závažné porušení „*pro účely posuzování spolehlivosti subjektu považována situace, kdy osoba, u níž se test spolehlivosti provádí, porušila své zákonem stanovené povinnosti způsobem, který měl za následek vyměření daně podle pomůcek nebo doměření daně podle pomůcek oproti poslední známé dani nebo stanovení daně jejím sjednáním. ... Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných předpisů, ale pouze porušení, které dosáhne takové intenzity, že jej příslušný správní orgán shledá za významně ohrožující nebo porušující účel právní úpravy povolovacího řízení, jímž je zejména řádný výkon správy spotřební daně a zamezení činnosti osob, které neposkytují dostatečné záruky pro tento řádný výkon*“. V další části výkladové stanovisko žalovaného (opět obdobně jako důvodová zpráva) uvádí, že „[s]právce daně při posuzování porušení daňových, celních a účetních předpisů vždy zohlední také jemu známé objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k porušení těchto předpisů. Může se jednat například o živelné pohromy, závažné zdravotní důvody, či jiné osobní překážky, které posuzované osobě bránily v řádném dodržování daňových, celních nebo účetních předpisů“.

Byť není výkladové stanovisko závazným pramenem práva, je jistě vhodné, aby se žalovaný tímto stanoviskem (jedná-li se o stanovisko zákonné) ve své správní praxi řídil. V daném případě však žalovaný shledal nesplnění podmínky spolehlivosti v tom, že žalobce porušil své zákonem stanovené povinnosti způsobem, který měl za následek doměření daně podle pomůcek, aniž by se zabýval důvodem, pro který žalobce povinnost dle § 92 odst. 3 daňového řádu nesplnil (tj. že mu byly účetní doklady odcizeny při převozu), a tím, zda toto porušení významně ohrožuje nebo porušuje účel právní úpravy povolovacího řízení. Právě odcizení účetních dokladů (které finanční úřad ani celní orgány nijak nezpochybovaly) lze dle názoru zdejšího soudu zařadit mezi objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k porušení daňových předpisů. Přestože je tedy ve výkladovém stanovisku uvedeno, že závažným porušením daňových, celních či účetních předpisů je považováno doměření daně dle pomůcek v důsledku porušení zákonem stanovené povinnosti, není tomu tak vždy. Je totiž třeba vážit okolnosti (a důvody), které k porušení zákonem stanovené povinnosti vedly. V daném případě má soud za to, že odcizení účetních dokladů (k němuž došlo rok před zahájením daňové kontroly), je důvodem, který je třeba při zvažování míry závažnosti porušení předpisů zohlednit ve prospěch žalobce.

Na tomto závěru nic nemění ani názor žalovaného týkající se nutnosti jednotného výkladu pojmů v právním řádu. Takový požadavek je jistě sám o sobě správný, nicméně v posuzované věci žalovaný své závěry neopírá o žádný výklad neurčitého pojmu „porušení závažným způsobem“, který by byl použit v jiném právním předpisu, ale toliko o stanovisko finančního úřadu. Nadto z tohoto stanoviska neplyne, že by se žalobce dle názoru finančního úřadu dopustil porušení daňových předpisů závažným způsobem.

Žalovaný dále namítal, že by sám vyhodnotil porušení daňových předpisů žalobcem jako závažné, a to z důvodu rozdílu mezi daní tvrzenou a daní doměřenou, a s ohledem na opakování porušení. Ani v tom s ním však soud nesouhlasí. Pokud jde o výši rozdílu mezi daní tvrzenou a doměřenou, tak ta sama o sobě nemůže být

ukazatelem míry závažnosti porušení daňových předpisů. Nelze totiž přehlédnout, že daň stanovena podle pomůcek nemůže s naprostou přesností zobrazit ekonomickou realitu daňového subjektu; jedná se o daň stanovenou *de facto* odhadem, a mnohdy ve výši, která neodpovídá původně tvrzené dani. Nelze tak paušálně konstatovat, že překročení určité částky mezi daní tvrzenou a daní doměřenou podle pomůcek lze považovat za závažné porušení daňových předpisů. Tuto skutečnost je vždy nutné posuzovat individuálně, na což žalovaný rezignoval. Dovolává-li se žalovaný výkladového stanoviska, tak i to uvádí výši doměřené daně jako okolnost, která podstatné porušení indikuje „zpravidla“.

Ani v otázce opakování porušení daňových předpisů nelze žalovanému přisvědčit. V daném případě má totiž stanovení daně dle pomůcek a její následné doměření za zdaňovací období roku 2010 a 2011 stejnou příčinu, a to odcizení automobilu, který účetní doklady žalobce převážel. Nelze tak následek této skutečnosti přičítat žalobci dvakrát.

Ačkoli tedy žalobce neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu a byla mu finančním úřadem doměřena daň na základě pomůcek, nelze tuto skutečnost v daném případě považovat za porušení daňových předpisů závažným způsobem. Žalovaný se musí při posouzení závažnosti porušení daňových, celních nebo účetních předpisů zabývat i okolnostmi, za kterých k tomuto porušení došlo. V daném případě žalobce předal účetní doklady přepravci a nepředvídal, že by mohlo dojít k jejich odcizení. Tuto okolnost lze označit za objektivní důvod hodný zvláštního zřetele, který vedl k porušení daňových předpisů. Takové porušení, které navíc nebylo vyhodnoceno jako porušení významně ohrožující nebo porušující účel právní úpravy povolovacího řízení, tak nelze posoudit jako porušení závažné.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 75 odst. 8 s.ř.s.).

Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný v novém řízení.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupkyně za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif).

Vzhledem k tomu, že zástupkyně je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22.2.2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu